

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

LA SENMANA DE DIJOUS A DIJOUS

L'obertura de les Corts no ha fet fret ni calor a ningú. L'intrépit Maura, que, segons digué, no desitja ni vol altra cosa que llum y taquigrafos, ara que té taquigrafos y llum no ha dit aquesta boca es meva. Veritat es que 's necessita fer ab en Maura lo que fan els xicotx ab las cigalas: quan les tenen agafades, pera ferlas cantar las hi tocan el ventre. Y fins ara á n'en Maura ningú li vol tocar, ni 'ls liberals monárquichs, ni 'ls republicans.

Las oposicions sembla que al ultim han compres que lo millor era deixarlo ab els seus compromisos y ab l'impossibilitat en que 's troba de cumplirlos. La forsa del primer ministre de D. Alfonso XIII radica principalment en la seva llengua: es una màquina de fer discursos... pero en quant a realitats positives, á midas de govern, ara las hi fan el mánec.

Las oposicions, al deixar de hostilizarlo, li prestan un flach servei, perque ara es quan se revelarà la seva impotencia.

De moment ha tractat de cumplir el precepte constitucional, presentant el projecte de pressupostos, dintre del terme marcat per la llei; pero en tals condicions, que la seva discussió immediata se fa poch menos que impossible. Las calors augmentan qu' es un gust ó un disgust, y molt prompte vindrán á imposarse las imperiosas vacances de verano, aplassantes per octubre la discussió de l' obra del Sr. Osma. Si no hi hagués temps de aprobarla, regrià els pressupostos actuals.

De totes maneres, el treball del Ministre de Hacienda revela una gran pobresa de iniciatives y aquella insaciabile codícia de reforçar els ingressos, sense disminuir els gastos, que va en crescendo d'exercici en exercici.

Així el pressupost de ingressos que manipulat per en Villaverde s'enfilà fins á 1,000 milions de pessetas, s'estira, segons el nou projecte, fins á 1,010 milions. Deu milions de augment que ningú sab de hont poden sortir, dat que 'ls actuals tributs son ja insopportables per lo excessius, y dat també que la crisi de la producció, del treball, del comers, de l'agricultura va adquirint de dia en dia proporcions mes espantoses.

Els cambis pujan, els comestibles augmentan de preu, y 'l treball se paralisa.

Y en aquesta situació se pretén combatre l'anemia que se 'ns xucla, augmentant el caudal de la sangria.

Prompte s'ha de veure que no 's regularisa l'estat de un país extenuat, ab fanfarrias oratorias, ni ab gallardías piñescas, ni ab la realisació de viatges de gran espectacle.

¡Ay d'Espanya, si no prén prompte una resolució heroica!

PEP BULLANGA

EN LERROUX Y EN MELQUÍADES ALVAREZ

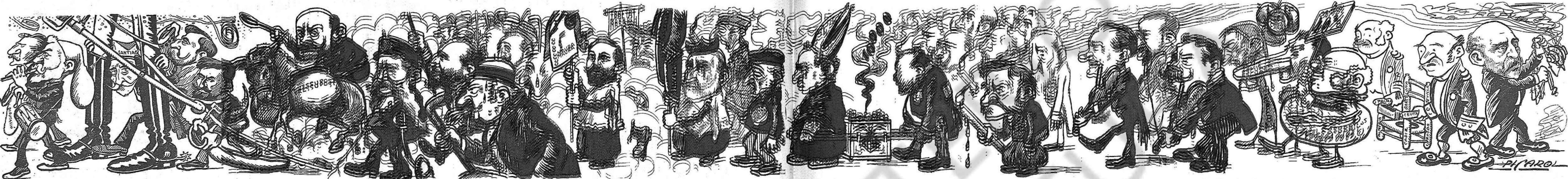
LS monárquichs ens donan per fracionats, per dividits, per morts. Es á dir, per enterament morts no, perque encara 'na belluguem; pero, per malalt en trànsit de mort y sense remey possible, aixó sí. Lo qu' es ara no 'ns escapém.

Figurínse vostés que han descubert una cosa tremenda, de la qual fins ara ningú

—Diguin lo que vulguin els nostres enemichs, tots caben entre 'ls meus brassos.

La professió d' aquest any

Com es natural y lògich els gegants van al davant.

Sequeixen després les trampas, (les trampas ministerials.)

Grup en el qual hi figuren gaudilles y autoritats.

Parroquia de la gent d' ordre y de la Plana y Casals.

Com que aquest any no hi ha pelas; tampoc hi ha cri pasqual.

Classes passives y cegos.

Bancs, forces vivas... y mortas; fraternalment barrejats.

—Ja s' acosta, ja s' acosta! Ara ve, republicans!

se'n havia adonat: han descobert qu'en Lerroux, diputat de la Unió republicana, corra per Andalusia fent propaganda radical, i en Melquides Alvarez, company de diputat de 'n Lerroux, corra també per la mateixa regió fent propaganda conservadora.

L'úl emplea el seu ardor acostumat, l'altre la seva acostumada mesura; l'un se dirigeix al cor ab sos accions inflamables; l'altre a les intel·ligències ab les seves observacions reflexives...

—Donchs ja veuen—diuen els monàquics—quina disparitat de opinió i de criteri... Decididament l'Unió republicana està desfeta.

—Esperísem sentats y no's cansaran—responen nosaltres.

Poich ens ha de costar la demostració de que la propaganda de 'n Lerroux i de 'n Melquides Alvarez, dígues membres tots dos de la minoria republicana que presideixen en Salmerón, lluny de acusar divisions, fraccionaments i el fracàs dels esforços que estan practicant contra l'actual estat de coses, es la revelació més completa y brillant de la vitalitat republicana.

Ja no farém menció de un fet que ha ocorregut a Córdoba. Allà s'varen trobar dels dos eminents propagandistes, i lluhy de mirarze ab rezel y de apartar-se cada hú del seu costat, se van estrenir les mans y van felicitarse mutuament. Y es que ni n'iu, ni l' altre alimenten el cord del ambició exclusivista, aqueix corch que pertany exclusivament a la fauna monàquica, y estát excluit del camp republicà. Homes de conviccions arrelades, las manifestan tal com les senten, y no sols se respectan, sinó que s'estiman, com à cooperadors actius de una mateixa obra: la republicanització de la societat espanyola, en tota la gamma variada de la conciencia nacional.

En Lerroux se dirigeix ab preferència ás classes populars; en Melquides Alvarez ás classes neutrals y conservadoras. Y es tan amplel el criteri republicà que 'ls, traballs del un y del altre, no sols caben dintre d'ell en tota la seva amplitud, sinó que ofereixen condicions de la més perfecta armoniació.

Es que algú pretén que la República qu'estem elaborant ha de ser tan estreta, tan restringida, tan exclusivista, qu'en totas las qüestions d'ordre polítich, econòmic y social no haurá de tenir més que un sol pensament, un sol criteri, un sol temperamento? La República que axis vingués, naixerà morta, per excés de unanimitat. Lí l'afarà el contràpex, la compensació, l'equilibri que produeix la pugna de les idees, avans de cristalizar solucions pràctiques acomodades á la realitat. Dintre d'ella tindrà que haverhir, com en totes las institucions viables, una forsa que impulsi y un'altra forsa qu'enfreni. La primera sense la segona podrà ser causa de lamentables descarilaments, la segona sense la primera produirà una estabilitat ocasionadaria del estancament i la impotència.

Y veus aquí com les tendencias exposades pels dos eminents propagandistes de la minoria republicana, no sols no afectan en l'actual moment històrich á la concentració d'esforços que ha donat origen á la existència de la briosa Unió republicana, sinó que pel contrari ofereixen garantias á tots els interessos legítims, de que tindràn dintre de l'ordre republicà la seva representació genuina, y en tots els casos serán degudament atesos. En lloc de dividir, com preténen els nostres enemicis, tendeixen á sumar elements y energias.

P. K.

populars han sigut les primeras en 'prestar el consell del seu entusiasme al gran moviment unitari en la memòria Assemblea del 25 de març.

En tant l'autorizada va de 'n Melquides Alvarez se difusen i altres elements de distint ordre social, indiferents una altra, indubiatament resultants del moviment republicà. S'encaminen a desmantellar preoccupacions mai fundades y preventions inútils a desvetllir la seva conciència, sometent-la a la recerca del gran problema nacional, la resolució d'Espanya, per meit de la República.

—Donchs ja veuen—diuen els monàquics—

quina disparitat de opinió y de criteri... Decididamente l'Unió republicana està desfeta.

—Esperísem sentats y no's cansaran—responen nosaltres.

Poich ens ha de costar la demostració de que la propaganda de 'n Lerroux i de 'n Melquides Alvarez, dígues membres tots dos de la minoria republicana que presideixen en Salmerón, lluny de acusar divisions, fraccionaments i el fracàs dels esforços que estan practicant contra l'actual estat de coses, es la revelació més completa y brillant de la vitalitat republicana.

Ja no farém menció de un fet que ha ocorregut a Córdoba. Allà s'varen trobar dels dos eminents propagandistes, i lluhy de mirarze ab rezel y de apartar-se cada hú del seu costat, se van estrenir les mans y van felicitarse mutuamente. Y es que ni n'iu, ni l' altre alimenten el cord del ambició exclusivista, aqueix corch que pertany exclusivament a la fauna monàquica, y estát excluit del camp republicà. Homes de conviccions arrelades, manifestan tal com les senten, y no sols se respectan, sinó que s'estiman, com à cooperadors actius de una mateixa obra: la republicanització de la societat espanyola, en tota la gamma variada de la conciencia nacional.

En Lerroux se dirigeix ab preferència ás classes populars; en Melquides Alvarez ás classes neutrals y conservadoras. Y es tan amplel el criteri republicà que 'ls, traballs del un y del altre, no sols caben dintre d'ell en tota la seva amplitud, sinó que ofereixen condicions de la més perfecta armoniació.

Es que algú pretén que la República qu'estem elaborant ha de ser tan estreta, tan restringida, tan exclusivista, qu'en totas las qüestions d'ordre polítich, econòmic y social no haurá de tenir més que un sol pensament, un sol criteri, un sol temperamento? La República que axis vingués, naixerà morta, per excés de unanimitat. Lí l'afarà el contràpex, la compensació, l'equilibri que produeix la pugna de les idees, avans de cristalizar solucions pràctiques acomodades á la realitat. Dintre d'ella tindrà que haverhir, com en totes las institucions viables, una forsa que impulsi y un'altra forsa qu'enfreni. La primera sense la segona podrà ser causa de lamentables descarilaments, la segona sense la primera produirà una estabilitat ocasionadaria del estancament i la impotència.

Y veus aquí com les tendencies exposades pels dos eminents propagandistes de la minoria republicana, no sols no afectan en l'actual moment històrich á la concentració d'esforços que ha donat origen á la existència de la briosa Unió republicana, sinó que pel contrari ofereixen garantias á tots els interessos legítims, de que tindràn dintre de l'ordre republicà la seva representació genuina, y en tots els casos serán degudamente atesos. En lloc de dividir, com preténen els nostres enemicis, tendeixen á sumar elements y energias.

P. K.

AL POBLE IGUALADÍ

Res més satisfactori que'l propagandista que veu que sas peticions son recollides promulgant y dient ideas per el seu criteri van molt propiament y esmentit. Per six i set dies, havent-se d'acord, han d'acordar una bona i completa harmonia entre el seu criteri y el meu criteri. I així han d'acordar una bona i completa harmonia entre el meu criteri y el seu criteri.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

Per això, el meu criteri i el seu criteri són idèntics.

fos, - se'n refereix també una de molt pintoresca: Trobantse en el poder, l'home va casarse, y considerant potser que l'viatge de nuvis no era prudent que se'l pagués ell, va ferlo pagar al Estat.

Cert es per xó, que l'tal viatge no va resultar una cosa excessivament cara. 25,000 pessetas y bon profit. ¿Pot exigírseli més senzillés á un home qu'es ministre y que per anyadidura es ministre de Correus y telègraphos?...

Inútil dir que aquesta descobriment tenen solviantada l'opinió d'Italia y que tothom opina qu'es necessari no aturarse en les investigacions, costi lo que costi y pesi á qui pesi... ¡Lo mateix, lo mateix qu'en altres nacions que no crech necessari nombrar!...

En quant al simpàtich Nasi, se sab que al sortir de Roma va dirigirse precipitadament á Suissa.

Pero ja allí, y recordant qu'entre Suissa y Italia hi ha tractat d'extradicció, l'home, sangrantse en salut, evançà la patria de Guillem Tell y corregué á refugiar-se á Grecia, ahont la extradicció no existeix.

Se veu que l'oble Nasi ha sentit dir alguna cosa d'allò que's canta per aquí:

—No val á badar!

FANTÁSTICH

ECIDIDAMENT sembla que s'ha prescindit del projectat viatje de D. Alfonso á París.

Espanya avants que tot ha d'estar bé ab el Vaticà, que si no 'ns proporciona cap ventatja terrena, es el que 'ns pot obrir las portas del cel.

■ Pero, en definitiva, tal vegada's realisi en tot això famós miracle de Mahoma, que anà á la muntanya al veure que la muntanya no anava á n'ell.

Aixis també ja qu'Espanya no va á la República, tal vegada la República vingui á Espanya.

Sembla que una de les qüestions que donan mes que fer al govern de 'n Maura, es la projectada contribució sobre 'ls alcoholos.

El ministre de Hisenda diu que si no li aproban tal com l'ha presentat, dimitirà. Y lo mateix exactament suposan que ha declarat en Maura.

J'bonica ocasió de ficarlos á l'un y al altre dintre de un pot de alcohol y portarlos á un Museo!

Al obrir-se les Corts, els diputats de totes las fraccions, varen deixar que l'célebre ex-polò antequerá pronunciés un cursi elogi del D.º Isabel II.

La reyna á qui ell va contribuirá á destronar.

Aquella, que al caure del trono, motivà que l'actual president del Congrés escribís el famós ròtol: «Cayó para siempre la raza espúrea de los... etc.»

Sembla mentida que al realisar actes de tal naturalesa aquest arlequí de la política no s'inmuti.

Pero ell sempre podrà dir:

—De las barras que tenía en 1868 ja no me 'n queda res. Vaig tenir que férmeles operar, yara las duch postissas.

Han arribat notícies de la Manxuria, segons las quals, en Jaumet, fill y hereu del rey de las húngaras, havent sortit á passeig per las aforas de una població, va caure de caball, fentse una ferida á la galta esquerra y quedant ab tots els ossos conservats.

El seu papá podrà dirli: —Fill meu: pren exemple de mí. Per montar bé se'n ha de apendre.

Els jaumistas, per la seva part, serà necessari que renunçin á totes las seves esperances

El seu ídol, á la Manxuria, cau de caball.

Ara si s'atrevis á venir á Espanya, no hi hauria remey per ell: cauria del burro! ■

Per ordre del govern s'està formant un estat de totes las societats y associacions existents á Barcelona.

Donchs bé, días enrera al anar els funcionaris del governador á un convent de frares á practicar aquesta diligència, 'ls hi varen negar l'entrada.

Jo trobo qu'està molt bé. No 'ls van deixar establir-se á Espanya fora de la lley? Donchs es molt just que 's burlin de la lley y fassin pam y pipa á las autoritats.

Y ademés, ja es sabut qu'en el camp en que s'hi fica l'frare, no hi campan fabas.

Crech que han fet molt bé 'ls elements catòlics negantse á acceptar pera la professió de Corpus las trampas del Ajuntament.

Perque haurán considerat que pel seu fet, bastan y sobran las trampas eclesiàsticas.

Podrán ser molt catòlics els que van firmar l'allocució dirigida al poble de Barcelona excitantlo á contribuir á l'esplendor de la professió de Corpus; molt catòlics, sí senyors; pero molt poch respectuosos ab l'ocult manament de la Lley de Deu.

Dihen cada gofia qu'espatarra.

Com per exemple:

«Arreció con triste safia la persecució religiosa de 1873, revolcándose entre sangrientas e impudicas bacanales, y sin embargo, al llegar la fiesta del Corpus Christi, como si un iris de paz rasgara las negras nubes, las milicias federales humillaron ante el magnífico ostensorio en que brilla la Hostia Santa sus armas y hasta sus banderas, para que fueran triunfal alfombra de la Real carroza del Rey del Universo.»

Aixó no es cert.

Y la prova de que no es cert se troba en la Crónica de la capital del Almanaque del Diario de Barcelona para el año 1874.

En sa página 94, s'hi lleixeix lo següent:

«La festividat del Corpus se celebró en la Cate-

dral, segùn costumbre, aunque sin música. La processió se hizo después de los divinos oficios y recorrió las naves y claustro.»

De manera que á l'any 1873 la professió de Corpus ni menos va sortir al carrer.

En aquella època la professió anava per dintre.

La escena á Sans.

En el moment de passar una professió s'va desprendre un dels fil-ferrers protectors del cable del tranvia. Y en un moment, desbandada general de mossens, polissonys y professionistas. Ni que hagués aparegut el dimoni haurien fugit mes depressa.

[Magnific quadro del sige xx! L'electricitat desbandant una professió!]

En Moret, l'etern aspirant á la jefatura del partit liberal, va reunir als seus pera dirigirs'hi la paraula.

La reuní va tenir efecte en el Retiro.

Es una de les pocas vegadas qu'en Moret ha demostrat tenir talent, á lo menos en la designació de local.

[El Retiro! Es lo que li correspon, y ell mateix se'n hi va.

Una consideració.

[No diuen que les professions y altres actes religiosos se realisen pera honrar á Deu?... Donchs llavoras, ¿com s'explica que 'ls ministres del Senyor, vulgo mossens, no hi assisteixin sino mediant el cobro de una cantitat determinada?

No hi ha un sol orador republicà que exigeixi 'l

pago de cap cantitat per assistir á un meeting. Tots hi van de franch.

Deducció. Es molt lògica. Aquest fet vol dir qu'estiman més els oradors republicans á la República, que no pas els ensotanats á Deu Nostre Senyor.

Als republicans, per haver-los negat una subvenció religiosa de fondos municipals, ens diuen que som sectaris.

[Sectaris per exigir el cumpliment de la Lley y de la Justicia!... Sectaris per no haver permès que s'apliquen á fins religiosos las cantitats del comú destinades á fins administratius!...]

[Vaya un contrasentit!

La paraula *sectari* presume que ve del verb *seguir*. En aquest concepte 'ls únichs y verdaders *sectaris* serán els que segueixen el curs de la professió.

Un episodi curiós, que retrata al viu quin es avuy l'esperit de las classes obreras.

Se celebrava á Logronyo un *meeting*. Un orador defensà la tessis desacreditada de que l'trabajador no ha de intervenir poch ni molt en la política.

¿Y qué succeix? Una cosa molt senzilla: que un darrera l'altre anaren desfilant tots els concurrents. L'orador se quedà parlant per las cadiras.

Després de tot són las cadiras las únichas que no tenen per qué ficarse en la política.

S'atribueix al rey el propòsit de disoldre 'ls seus de professors.

Trobo que fá molt bé, si ja sab prou.

Y ademés, lo que dirá en Maura: —Per exercir de professor jo sol me basta.

Aquí las fàbricas plegan,
al camp els falta la pluja,
á Madrid s'obren las Corts,
¡quàntas calamitats juntas!

En Villaverde y en Maura
ja son altre cop amics:
llops ab llops may se mossegan,
s'entén, quan tots ells van tips.

Llegint els nous pressupostos
sabem què n'hi tret en clar?
Que si aquest any passém gana,
l'any que vé passarem fam.

Allí al extrém del carrer
sento un soroll com de trampas.
¿Es qu'estan fentse eleccions
ó es la professió que passa?

L. WAT

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA. —A-pa-rador.
- 2.ª ANAGRAMA. —Moret-Temor.
- 3.ª TRENCÀ-CLOSCAS. —De la Terra al Sol.
- 4.ª QUADRO. —U T O R
T O R O
O R O S
R O S A

5.ª GEROGLÍFIC. —Qui endavant no mira endarrera cau

Han endavinst totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Joan Dormuà Moragas, Indaleci Vergés, Musclús, y B. A. del Papiol.

XARADA

M'hu-dos-cinch veure primera
ta car, invers prima-quarta,
tanta dos tres-quart ó polvos
qu'encar te la dos més rara.
No negaré que alguns joves
sense gust, plens d'ignorancia
quinta-tres-quarta-invertida
qui sab què per conquistar-te
sense mirar si reuneixes
condicions de les que valen.
Total quan el pà s'apuja
y el desitj de setmanada
que cobras ni mitjà sacia
la fam que l'estómac passa!
Te compadeixo y m'aparto
d'aprop teu, Emerenciana,
perque no diguis que jo
t'entretingo ab simulacres.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA
Avuy aniré al Liceo
ab el Tot y l'Amadeo,
puig fan l'òpera Total
que diuen que bastan val.

A. RIBAS LL.

CONVERSA
—Quan ens casém Margarida aniré á Madrid.
—Donchs, jo pensava anar á la torre de la cosineta.
—¿Quina?

—La que tú mateix has dit.

JOSEPH M. SENTINELLA

GEROGLÍFIC

K R K
Tisis, Asma, Reuma

L

O O

K R K K

J. A. P.

Caballers: P. Unta, Joan Guiteras, Indalecio Vergés, P. del Cantó, José Huguet, Victoria Cerilla, Musclús y J. Bertran: No 'ns plau.

Caballers: Quiomet de Cuba, J. Dormuà M., y M. Alemany y Niubò: Acceptat.

Caballer: Joan Guiteras: No 'ns va molestar lo més mínim. Ara resulta que la verdadera solució es *Quim*. L'errada esta en que lo que deya 't he dit havia de dir 'm has dit. —Antón Rovira: Prengui nota de lo que dihém al senyor Guiteras. —J. Montabliz: Alguna cosa deuria aprofitarse á son degut temps. —Miquel Nogués: Massa espavilat. —D'hort redimontri 'ls treus aquests acudits tan vermells? —Joseph Musclús: No ho hem acabat d'entendre. —Miquel Planas: Hi ha algun xiste que va bé, pero la versificació no pot anar. —Llorens Bonnín: Massa versos per tan poca idea. —Ramón Roig y Roure: Els dibuixos sigan ben fets y no careixin d'intenció que 'l procediment y la forma d'enviò es lo de menys. —A. T. U.: No tenen allò d'abs? allò que han de tenir. Els seus ninots m'agradan més. —Mariano Caudé: Donchs miri senyor Caudé: si xó no m'ha semblat bé. —Joanet de Graci: Ha anat de cap á la cartera. —J. Costa Pomés: Gracias per tot. —Fray Candel: Té escassa novetat y ademés es tort. —A. P. (Espolla), J. M. (a) Noy, A. M., y J. Ll. R.: No podem insertar las cartas que 'ns envíen per variás rahons.

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.

Mariano Foix

Nous, aquesta es l'única llibertat que l'Gobern ens respecta: la de demanar caritat.